

FILI D'AQUILONE

rivista d'immagini, idee e Poesia

Indice generale
Indice analitico

Perché i fili

Era ora! direte, finalmente una rivista sul web semplice, ma sobria e incisiva, che darà spazio a voci nuove, a scrittori e poeti non molto (o per niente) conosciuti, almeno qui in Italia. E inoltre: le immagini, le idee. Insomma, fili che s'intrecciano, che si uniscono per tessere, per dialogare, per innalzare un aquilone di conoscenza, di amicizia e stima fra persone geograficamente lontane l'una dall'altra. Anche questo è un modo di remare (o volare) controcorrente: fuori dall'appiattimento culturale ed editoriale, dalla dilagante superficialità, dalla fretta di consumare tutto e subito. (Sì, d'accordo, dopo i due punti c'è qualche luogo comune, ma in questo caso siamo convinti che sia meglio insistere).

Allora, direte, fili come mani unite? aquiloni come sogni ad occhi aperti? Intense riflessioni e idee forti? un po' di speranza per il nostro futuro? Sì, giusto, perché no? E un giorno, ne siamo più che sicuri, la chiameranno "La rivoluzione dei fi(g)li dell'aquilone".

Be', intanto cominciamo, tienimi il filo per favore.

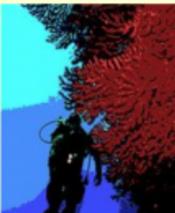
(febbraio 2006)

Numero 55
mag/ago 2020
Genere

Numero 54
gen/apr 2020
Fiabe & Follia

ALESSIO BRANDOLINI s-a născut la Frascati în 1958 și locuiește la Roma unde a absolvit Facultatea de litere. A publicat numeroase cărți de poezie: *L'alba a Piazza Navona* (1992, Premio Montale – Inedito), *Divisori orientali* (2002, Premio Alfonso Gatto – Opera Prima), *Poesie della terra* (2004), *Il male inconsapevole* (2005), *Mappe colombiane* (2007; în limba spaniolă: *Mapas colombianos*, Colombia 2015, *Tevere in fiamme* (2008, Premio Sandro Penna), *Il fiume nel mare* (2010, Finalist Premiul Camaiore) și *Nello sguardo del lupo* (2014); în limba spaniolă: *En la mirada del lobo*, Messico 2018. În 2016 a fost publicată antologia *Il futuro è un campo incolto* (1992-2014) și în 2017 *Il volto e il viaggio* (cu desene de Stefano Cardinali). Traduce din spaniolă, iar din 2006 coordonează "Fili d'Aquilone", revistă web de "imagini, idei și poezie". În 2011 a fondat Editura Fili d'Aquilone.

IULIANA OLARIU s-a născut în România nel 1980 și de aproape 20 de ani trăiește în Italia, în prezent la Viterbo. A absolvit Facultatea de Servicii și Asistență Socială în cadrul Universității Roma 3. Lucrează ca mediator lingvistic cultural în diverse instituții din Roma și ca traducător în sistemul juridic italian. Colaborează cu "Fili d'Aquilone" revistă de imagini, idei și poezie publicând traduceri din limba română și poezii inspirate din activitatea sa ca mediator cultural în care abordează teme precum prostituția minorilor, imigrația, culturile, identitatea, diversitatea lingvistică și culturală etc. A publicat și traduceri din limba italiană <https://culturaromena.it/aurul-moldovei/> (<https://culturaromena.it/aurul-moldovei/>). În 2007 a publicat volumul de poezii bilingv "Nudità d'un attimo".

1.

De luni de zile vorbim despre pace și, totuși, știm

atât de puțin despre ea. Printre spini, iarba înaltă, furnici
și o pădure în flăcări. Faptul că
am dormit prost mă expune ideilor
periculoase. Neglijez culorile frunzelor,
ale apusului și zborul vesel al rândunicilor.

2.

Mergem de ore întregi și tot acest spațiu lărgeste priveliștea,
purifică în interior. Trecutul curge în râu,
rămâne forma unei zile
care nu va răsări niciodată, deoarece fuge
de o mână de stele. Pot să mă agăț de privirea ta
și apoi, dintr-un lac de cenușă, să extrag albastrul.

3.

De ani de zile meditez la ceea ce gândești și, totuși,
te înțeleg atât de puțin. Cuvintele sunt un nărav di alte vremuri
dar rezist lipit de scoarța obișnuinței
de teroarea vidului, a abisului. Aș vrea
să-mi dăruiești un secret, orice altceva,
dar nu acest zâmbet rece care ne ține la distanță.

4.

Cu capul aplecat pe străzi întortocheate, pustii,
pe scări oblice care urcă
până la stele și acolo sus ne plimbăm
și iarba norilor ne mângâie picioarele. Mâinile
sunt frunze cu mirosul zorilor, atunci când
domol se așează peste crestele înzăpezite.

5.

Aștept să explodeze întunericul și mă încolțește

acel dor de tine care să arunce bucurie în aer.

Caut pacea și tărăboiul sparge pereții.

Să dai un sens pietrelor pe care un nebun

le aruncă în puțul memoriei? Se ivește soarele;

e minunat să-l observi ca și când ar fi pentru prima oară.

6.

Un rău străvechi poate vindeca rănilor?

Muncești din greu și nimeni nu observă:

descotorosește-te de parte din greutate sau te vei scufunda în mlaștină.

Ne pierdem și în oglindă regăsim un copil

trist, plin de riduri. Visul e o călătorie

sub un vulcan, o prăpastie în care să te arunci.

7.

Râul primitiv curge printre stâlpi, distruge

bariere. Voi înălța pentru tine o podgorie, o grădină de legume,

o casă. Sub scoarță arde neliniștea,

soarele îmi face cu ochiul și rămân surprins

de atenția acordată. Vântul ne împinge

la curaj, împrăștie praful acestor zile.

8.

Să facem ceva? O strălucire orbitoare

și violetul întunecat al muntelui cu casa

lângă satul în care am trăit clipe

ce-au durat luni de zile. Acum suntem vânați
de o avalanșă, nu mai ieșim de zile întregi
și ne spunem doar ceea ce este absolut necesar.

9.

Pe vulcan, coloane de nori încărcăți
de cenușă, din acest motiv rămânem baricadați
în casă. Telefonul sună: -Bună, ce faci?
-Nu chiar atât de rău, mă gândesc puțin la trecut, dar tu?
-Bine, am terminat romanul. Iar? tu?
-Șterg mult din ce-am scris.

10.

Ploaia a încetat și este plăcut să poți conta pe zâmbetul soarelui.
Un crâmpei de bucurie doar pentru noi unde să plantăm
copaci, să-i privim cum înfloresc. Ciripește măcăleandru
pare o provocare, pe cine împinge spre gard?
Așteptare: da, un cuvânt greu de pronunțat,
deoarece de zeci de ani știm că niciodată nu se va sfârși.

11.

Dacă râd este pentru că am plâns toată noaptea
și ziua are partea ei de nebunie. Păsările
nu greșesc nicio notă dacă le asculți, cântarea lor
este perfectă și sănătoasă, deși, câteodată,
plictisitoare. Să rezistăm a fost obiectivul principal,
acum, somnoroși, ne înfruntăm cenușa, fumul.

12.

Între noi un zid de umbre ce trebuie traversat

înot și în singurătate, ușor-ușor

și de aceea scriu acest jurnal ca

să nu mă frâng și să dispar. Nu vrei să-mi vorbești

nici în ruptul capului și în fața vulcanului în erupție

înaintăm (închiși în casă) fără teamă.

www.alessiobrandolini.it

Selecție publicată pentru prima dată în revista web Fili d'aquilone

(Ediția 55 mai / august 2020)

Da mesi a parlare di pace e ne sappiamo ben poco. Tra spine, l'erba alta, formiche e un bosco in fiamme. Il fatto di aver dormito male mi rende esposto a idee pericolose. Trascuro i colori delle foglie e del tramonto, l'allegro volo delle rondini.

Camminiamo da ore e tutto questo spazio
allarga la vista, lava all'interno. Il passato
scorre nel fiume, resta la forma di un giorno
che mai sorgerà perché in fuga da un pugno
di stelle. Posso afferrarmi al tuo sguardo
e poi, da un lago di cenere, estrarre l'azzurro.

Da anni medito su ciò che pensi e ne so ben
poco. Le parole sono un vezzo d'altri tempi
ma resisto incollato alla scorza dell'abitudine
al terrore del vuoto, del baratro. Vorrei
che mi regalassi un segreto, qualsiasi cosa ma
non questo freddo sorriso che tiene a distanza.

A testa bassa per strade torte, deserte
per oblique scalinate che raggiungono
le stelle e lassù passeggiamo e l'erba
delle nuvole ci carezza i piedi. Le mani
sono foglie con l'odore dell'alba quando
con calma si distende su creste innevate.

Aspetto che avvampi il buio e mi assale
la nostalgia di te che getti gioia nell'aria.
Cerco la pace e il chiasso sfonda le pareti.
Dare un senso alle pietre che un folle tira
nel pozzo della memoria? Spunta il sole:
magnifico osservarlo come la prima volta.

Un male antico può risanare le ferite?
Lavori duro e nessuno se ne accorge:
sgrava il peso o sprofonderai nella palude.
Ci si perde e allo specchio c'è un bambino
triste, pieno di rughe. Il sogno è un viaggio
sotto un vulcano, un precipizio dove tuffarsi.

**Il primitivo fiume scorre tra pilastri, abbatte
barriere. Tirerò su per te una vigna un orto
una casa. Sotto la corteccia arde l'angoscia
il sole strizza un occhio e resto colpito
dall'attenzione che mi riserva. Il vento sprona
al coraggio, disperde la polvere di questi giorni.**

8

**Fare qualcosa? Un'accecante luminosità
e il viola scuro della montagna con la casa
sotto il paese dove abbiamo vissuto attimi
che duravano mesi. Ora siamo braccati
da una valanga, non usciamo da giorni
e ci diciamo soltanto lo stretto necessario.**

9

**Sul vulcano colonne di nuvole cariche
di cenere, per questo restiamo barricati
in casa. Trilla il telefono: – Ciao come va?
– Non così male, un po' all'indietro e tu?
– Bene, ho finito il mio romanzo. E tu?
– Cancello parecchio di ciò che ho scritto.**

10

**Spiove ed è bello contare sul sorriso del sole.
Un pezzo di gioia tutta nostra dove piantare
alberi, vederli fiorire. Gorgheggia il pettirosso
sembra una sfida, chi spintona verso il recinto?
Attesa: sì, parola difficile da pronunciare
perché da decenni sappiamo che mai avrà fine.**

11

**Se rido è perché ho pianto tutta la notte
e il giorno ha la sua parte di follia. Gli uccelli
non sbagliano una nota se li ascolti, il loro
canto è perfetto e salutare sebbene, talvolta,
noioso. Resistere era lo scopo prioritario
ora insonnoliti affrontiamo la cenere, il fumo.**

12

**Tra noi un muro di ombre da attraversare
a nuoto e in solitaria, una bracciata dietro**

l'altra e allora scrivo questo diario per non spezzarmi e svanire. In nessuno modo vuoi parlarne e davanti al vulcano in eruzione avanziamo (chiusi in casa) come se nulla fosse.

Roma, aprile 2020

